

Det ærede Medlem behøver ikke derfor at anvende disse Ord paa sig selv. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at det ærede Medlem har handlet bona fide, men naar man skal referere, hvad maaske Hundreder af Mennesker have sagt, kan hverken det ærede Medlem eller andre indestaa for, at der ikke kommer en hel Del løs Tale imellem. Jeg tror ogsaa, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at de Bemærkninger, han derefter henvendte til mig, kan jeg lade være at svare paa.

C. Ravn: Naar jeg har bedt om Ordet, er det, fordi den ærede Forespørger mente, at denne Sag hang sammen med et Ordskifte, der faldt mellem ham og mig en Gang i Efteraaret om Underofficerernes Lønning. Han mente, at jeg brugte vel stærkt rosende Udtryk om Underofficererne i Almindelighed. Ved at nævne enkelte Eksempler paa Ting, som muligvis have fundet Sted — det skal jeg ikke indlade mig paa — har han ikke slaaet ned det almindelige Skudsmaal, jeg gav Underofficererne, og som han for Resten ogsaa selv i Dag i sit indledende Foredrag gav dem, idet han udtalte, at fordi han fremdrog enkelte Eksempler, sigtede han ikke til Underofficererne i Almindelighed. Ingen vil mere end jeg være glad, hvis virkelig det Maal, han har sat sig, kan naas, nemlig at hæve Aanden i den militære Stand. At faa den hævet mere og mere, maa vi vel alle ønske, saa hvis denne Forespørgsel kan føre til, at man i Fremtiden kan blive fritagen for alle disse hemmelige Uregelmæssigheder, som kunne finde Sted, men som ikke komme frem for den offentlige Bevidsthed og derved alligevel gøre mere Skade end den Straf, som i Almindelighed faas for det, der bliver bekendt, saa er jeg glad derved. Men naar den ærede Forespørger saa, efter at have fremsat dette, siger, at han ingen Straf ønsker, mener jeg, at her er et lille svagt Punkt. Jeg mener, vi alle maa holde paa, at den Slags Sager undersøges til Punkt og Prikke, og at virkelig enhver, som har fortjent det, faar sin Straf. Hvis det kun skulde indskrænke sig til, at det ærede Medlem her i Salen skulde fremsætte den Tale, han har holdt — andre kunde supplere den, som det her er sket, med mange endnu gyseligere Ting — og det skulde blive staaende uden Undersøgelse — maaske kan det være rigtigt, men maaske kan det ogsaa være fejlagtigt — saa bliver der begaaet en Uret saavel mod Bataillonens i Viborg som mod de enkelte Underofficerer,

ved at de blive stillede i en saadan Gabe-stok. Derfor er jeg den højtærede Krigsminister taknemmelig for, at han bestemt siger, at Sagen skal blive undersøgt, og undersøgt til Gavns, og Straffen blive lagt der, hvor den virkelig med Føje bør lægges.

Om de forskellige Ting, som ere fremførte mod Bataillonens, skal jeg ikke sige videre. Jeg synes, en hel Del var bygget paa et Slags Føleri, men der er dog tre Punkter, som jeg ikke kan forstaa kunde komme frem, efter at jeg har indhentet Oplysning om, at der ikke ved Bataillonens vides noget om, at der er sket Uregelmæssigheder af den Art. Der er tre Ting, som jeg mener virkelig ere strafværdige, hvis de have fundet Sted. Der er for det første det saakaldte Lansestød. Vel sagde det ærede Medlem for Ribe (Busk), at det var en ren Umulighed at modstaa et saadant Lansestød. Hvis det er Tilfældet, vil jeg rigtignok sige til den højtærede Krigsminister: Lad os saa faa det afskaffet. For hvis det er en ren Umulighed for Rekrutterne at gøre, hvad der forlanges af dem, er det virkelig Uret at beholde denne Øvelse. Jeg tror nu, det ærede Medlem for Ribe har farvet lidt tykt, som han jo plejer, og derfor gaar jeg ud fra, at det nok kunde være, at almindelige Rekrutter kunde parere. Hvis nu den Mand virkelig har givet Rekrutten et saadant Stød, at han er kommen paa Sygehuset og endog-saa i længere Tid har følt Men deraf, saa er her virkelig et Tilfælde, som Bataillonens maatte kende og tage sig af. Vel kan det siges, at vedkommende Officer eller Underofficer kunde gøre det af Vanvare, han behøvede ikke at have gjort det af ond Vilje, men saa vilde det være blevet klaret, og saa vilde vel den Sag være bleven lagt hen. Jeg betvivler ikke, at der maa være rørt ved den Sag, den kan ikke være gaaet helt bort fra Bataillonschefen uden at være bleven undersøgt. Det andet Punkt er, at en Sergent — jeg husker ikke Bogstavet, men det er jo nu lige meget, vi have jo Registret i Tidendens, saa det kunne vi jo se — skulde ligefrem have uddelt en Lussing. Jeg ved ikke, om det er tilladeligt, men jeg tror ikke, det er tilladeligt, og hvis han altsaa har uddelt Lussingen til en Mand i Geledet, kan jeg ikke forstaa, at det kan være gaaet upaataalt hen. Der staar i hvert Fald ikke noget derom i Bataillonens Bøger. (Afbrydelser). Ja, det vilde dog være ret mærkeligt, om saadanne Ting ikke kunde ses af andre, der maa jo være Folk ved Siden af, baade Officerer og Underofficerer.